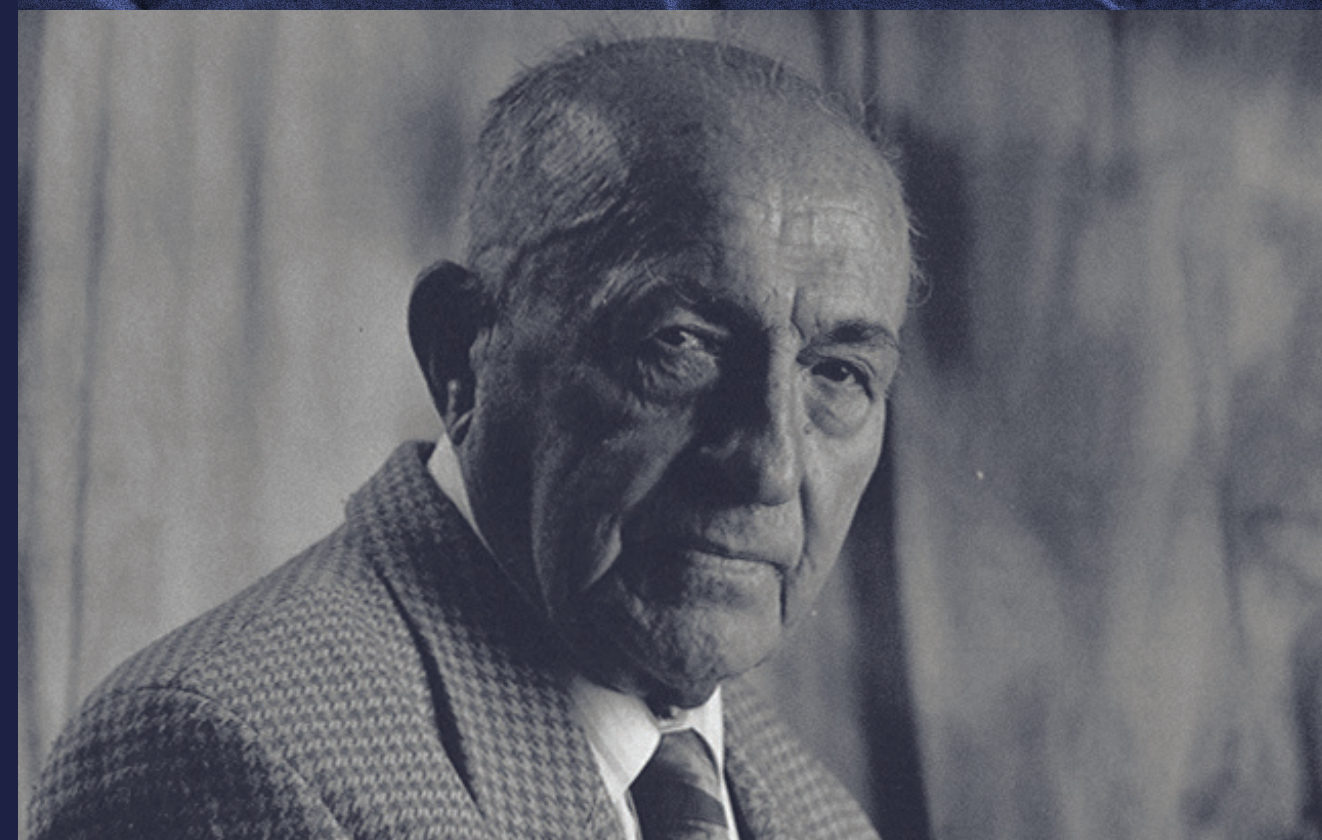

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

АВРАМОВИЋ: ХИПЕРИНФЛАЦИЈА,
СТАБИЛИЗАЦИЈА И РЕФОРМЕ

АВРАМОВИЋ:
ХИПЕРИНФЛАЦИЈА,
СТАБИЛИЗАЦИЈА
И РЕФОРМЕ

АВРАМОВИЋ:
ХИПЕРИНФЛАЦИЈА,
СТАБИЛИЗАЦИЈА И РЕФОРМЕ

SERBIAN ACADEMY OF SCIENCES AND ARTS

SCIENTIFIC CONFERENCES

Book CXCIV

DEPARTMENT OF SOCIAL SCIENCES

Book 46

AVRAMOVIĆ:
HYPERINFLATION,
STABILIZATION AND REFORMS

100th Anniversary of Birth
Dragoslav Avramović (1919–2001)

PROCEEDINGS OF THE SCIENTIFIC CONFERENCE
HELD ON NOVEMBER 25, 2019

Accepted for publication at the Electronic Session of the Department
of Social Sciences, held on July 6, 2020

Editor

PAVLE PETROVIĆ, Corresponding Member

BELGRADE 2021

СРПСКА АКАДЕМИЈА НАУКА И УМЕТНОСТИ

НАУЧНИ СКУПОВИ

Књига СХСV

ОДЕЉЕЊЕ ДРУШТВЕНИХ НАУКА

Књига 46

АВРАМОВИЋ:
ХИПЕРИНФЛАЦИЈА,
СТАБИЛИЗАЦИЈА И РЕФОРМЕ

Поводом 100-годишњице рођења
Драгослава Аврамовића (1919–2001)

ЗБОРНИК РАДОВА СА НАУЧНОГ СКУПА
ОДРЖАНОГ 25. НОВЕМБРА 2019.

Примљено на електронском скупу Одељења друштвених наука,
одржаном 6. јула 2020.

Уредник

ПАВЛЕ ПЕТРОВИЋ, дописни члан САНУ

БЕОГРАД 2021

Издаје
Српска академија наука и уметности
Кнеза Михаила 35, Београд

Лектор
Младенка Савичић

Коректор
Рајка Павловић

Технички уредник
Никола Стевановић

Тираж 300 примерака

Штампа
ЈП Службени гласник

ISBN 978-86-7025-892-1

САДРЖАЈ

<i>Предговор</i> – Павле Петровић	9
ХИПЕРИНФЛАЦИЈА И СТАБИЛИЗАЦИЈА	
Љубомир Маџар, <i>Политичка економија економске политиике</i> – <i>Програм монетарне реконструкције (Србија 1994)</i> <i>као студија случаја</i>	17
Ljubomir Mažar, <i>Political Economy of Economic Policy</i> – <i>The Monetary Reconstruction Program (Serbia 1994)</i> <i>as a Case Study</i>	51
Диана Драгутиновић, Жељко Богетић, Павле Петровић, <i>Анатомија хиперинфлације и покушај стабилизације</i> <i>у СР Југославији: 1992–1994</i>	53
Diana Dragutinović, Željko Bogetić, Pavle Petrović, <i>Anatomy of Hyperinflation and the Beginning of Stabilization</i> <i>in Yugoslavia 1992–1994</i>	98
Даница Поповић, <i>Југословенске хиперинфлације и наши савиоци</i>	101
Danica Popović, <i>Yugoslav Hyperinflations and Our Saviors</i>	121
Дејан Поповић, <i>Оливера, Танзи, Милошевић:</i> <i>зашто је прихваћен Аврамовићев програм</i>	123
Dejan Popović, <i>Olivera, Tanzi, Milošević:</i> <i>Why was Avramović's Program adopted</i>	132
Дејан Шошкић, <i>Проблеми и изазови Аврамовићевој стабилизационој</i> <i>програма четвртог века касније</i>	133
Dejan Šoškić, <i>Problems and Challenges of Avramović Stabilization</i> <i>Program Quarter of a Century Later</i>	149

СТРУКТУРНЕ РЕФОРМЕ

Милица Увалић, Аврамовићев допринос економским реформама и транзиције у Југославију	153
Milica Uvalić, Avramović's Contribution to Transition-Related Economic Reforms in Yugoslavia	173

Милојко Арсић, Макроекономска стабилност у условима санкција и слабе државе	175
Milojko Arsić, Macroeconomic Stability Under Sanctions and Weak Government	205

Бранко Урошевић, Бошко Живковић, Никола Васиљевић, Хиперинфлација и банке	207
Branko Urošević, Boško Živković, Nikola Vasiljević, Hyperinflation and Banks	225

Милан Недељковић, Небојша Савић, Преливања монетарних шокова на финансијска тржишта током кризе: Србија и Евро зона	227
Milan Nedeljković, Nebojša Savić, Spillovers of Monetary Policy Shocks on Financial Markets: Serbia and Euro Zone	251

Милош Божовић, Утицај племених метала са Балкана на отплату јавног дуга Млеичке републике	253
Miloš Božović, The Influence of Precious Metals from the Balkans on Venetian Public debt Servicing	275

ДИСКУСИЈЕ

Душан Вујовић, Драгослав Драги Аврамовић: прави човек на правом месту – Свјетска банка 1953–1978.	279
--	-----

Јуриј Бајец, Аврамовићева издубљена бијелка за „ијерго буџетско ојраничење“	295
--	-----

Марко Секуловић, Два свједочења о јувернеру Аврамовићу	303
--	-----

ПРИЛОЗИ

Канцеларија историчара групе Светске банке, Интјервју са Драгославом Аврамовићем, (Јохен Краске, Вашингтон, 1996. године)	313
---	-----

Драгослав Аврамовић, <i>Проїрам реконсїрукије монетарної сисїема, децембар 1993</i>	333
Бечки институт упоредних студија, <i>Оцена Аврамовићевої Проїрама</i>	339
Драгослав Аврамовић, <i>Проїрам II: Либерализација и тїрансформација јуїославенске тїривреде, 1995</i>	341

ДВА СВЈЕДОЧЕЊА О ГУВЕРНЕРУ АВРАМОВИЋУ

МАРКО СЕКУЛОВИЋ*

На научној конференцији коју организује САНУ поводом стогодишњице рођења свога дописног члана (1994.) Драгослава Аврамовића (1919–2001), низом реферата освијетљен је кратак, али веома значајан период живота и неуморног и преданог рада овог, међународно афирмисаног економског стручњака, период у коме се он налазио на челу тима за израду Програма монетарне реконструкције, а затим, као гувернер Народне банке спроводио тај програм до маја 1996. године, када је у Народној скупштини смијењен. Моја два свједочења о гувернеру Аврамовићу ће, надам се, допунити слику о овом изузетном човјеку.

1. ГУВЕРНЕР ВИШЕ НИЈЕ ПО ВОЉИ РЕЖИМА

Организатори традиционалног мајског савјетовања Савеза економиста Југославије договорили су са гувернером Аврамовићем да он те, 1996. године, поднесе уводни реферат, а да затим слиједи излагање председника Владе Србије Мирка Марјановића и осталих референата. Међутим, неколико дана пред савјетовање, из кабинета Мирка Марјановића стиже захтјев да се гувернеру Аврамовићу онемогући наступ на савјетовању, а ако се то не уради, он неће доћи у Ниш! О овоме сазнајем од мог колеге, проф. др Миодрага Јовановића, који се пуно ангажовао око организације савјетовања и био поносан што је обезбиједио пристанак гувернера Аврамовића да поднесе уводни реферат. Узбуђени колега Јовановић је желио да чује моје мишљење. Мислим да сам отприлике рекао: програм савјетовања је утврђен и он се не може мијењати, па дошао или не дошао Мирко Марјановић! Тим ставом сам мало окуражио свог колегу, али ми се учинило да је и даље остао забринут због новонастале ситуације.

Савјетовање почиње, по програму, у 10 сати у сали Народног позоришта, али без учешћа уводничара: Аврамовића и Марјановића! Примимјетна је нервоза у радном предсједништву: стално по неко од њих излази из сале и брзо се враћа, преносећи осталима неке информације. Предлаже се да говорници добију краће вријеме за излагање реферата, да не буде паузе и да се све то заврши до подне! Присутни су свјесни да је наступила нека „ванредна ситуација“ и разочарани су што неће чути гувернера Аврамовића. Нервозно радно предсједништво је,

---

* Универзитет у Нишу, Економски факултет, и-мејл: markosekulovic43@gmail.com

форсираним темпом, успјело да приведе завршетку ово неславно савјетовање већ око 11.30 сати! Учесници савјетовања, видно разочарани, напуштају салу, али неки не крећу ка излазним вратима, већ уз степенице ка позоришном бифеу, како би, уз чашицу пића дали одушка свом мучном расположењу.

Тој групи од око тридесетак учесника савјетовања, која се нашла у бифеу и бучно коментарисала претходна дешавања, слиједи право запрепашћење: појављује се гувернер Аврамовић у пратњи свог возача, са питањем: – Могу ли ја да говорим?! Сви смо се у чуду погледали, а мислим да је професор Јовановић рекао да је савјетовање мало прије завршено и да ћемо се ми из бифеа радо вратити у салу и саслушати његов реферат. Тако смо и поступили. Јовановић, као члан радног предсједништва, наставља да предсједава и даје ријеч Гувернеру. Поздрављен је бурним аплаузом, а онда смо прво чули причу због чега је закаснио на ово савјетовање. Наиме, он је добро планирао вријеме поласка из Београда али је на разне начине онемогућаван да крене: доносе му се на потпис разни материјали који су хитни и сл. Касни у поласку, али не много. На улазу у Ниш саобраћајна полиција преузима улогу да га брзо спроведе на савјетовање. Кажу му да је оно у Нишкој Бањи, а не у Нишу, те га тамо спроводе. У Бањи „сазнају“ да је у питању савјетовање лекара, а не економиста, те се због тога извињавају! Враћају се у Ниш и дуго возе нишким улицама док саобраћајни полицајци не „пронађу“ да је савјетовање економиста у Народном позоришту, које је у самом центру града! Гувернеру је постало јасно да је замајавање почело још јутрос са неодложним потписивањем разних докумената и да се наставило вожњом за Нишку Бању, враћањем у Ниш и дугом вожњом заобилазним улицама, да би се стигло у Народно позориште у коме је управо завршено савјетовање економиста, на коме је Гувернер требало да има уводно излагање. Нама који слушамо ово казивање бива јасно да пошто организатор савјетовања није отказао Аврамовићев наступ, није се појавио Мирко Марјановић (одржао је ријеч!), али је све предузето да се не појави ни Гувернер. Мислим да он није знао за претходну „уцјену“ која је организаторима стигла из кабинета Мирка Марјановића. Постало нам је јасно и зашто су често излазили чланови радног предсједништва, јер су морали да буду „на вези“ и обавјештавани о кретању Гувернера, како би завршили савјетовање непосредно пред његов долазак!

Гувернер је изложио суштину свога програма монетарне стабилизације, не скривајући своје задовољство његовим резултатима. Везујући нови динар („Аврамов динар“) за њемачку марку и задржавајући у оптицају и стари динар са паритетом 1 нови динар = 12,000,000 старих динара (користећи се искуством новчане реформе у СССР 1922–1924. године, која је спроведена под руководством министра финансија Сокољникова, доктора са Сорбоне, када су у оптицају биле двије валуте: совзнак (папирна рубља) и червонец (златна рубља). Аврамовић је ишао у Женеву да се у Библиотеци УН непосредно упозна са литературом о том успјешном совјетском експерименту). Истакао је да је сламање хиперинфлације и монетарна стабилизација само прва фаза реформисања економског система, те је он приступио изради програма те нове

фазе, али да наилази на отпор политичке елите, која нуди свој алтернативни програм, којим се задржавају њене привилегије. Следеће недјеље политичка елита ће у Савезној скупштини покушати да оспори његов програм и да га смијени са функције гувернера. А онда је наставио са жестином да говори против политичке елите, тврдећи да неће успјети да га смијене идуће недјеље, јер ће га бранити милион радника!

Поздрављен дугим аплаузом, Аврамовић је био расположен и да одговара на питања. Неколико умјесних питања му је пружио прилику да појача своју аргументацију кроз одговоре. Мене је запрепастило његово увјерење како ће доћи милион радника који ће спријечити његову смјену у Савезној скупштини. Зато сам Аврамовића питао да ми одговори како он стоји код једне једине личности? Одговорио је: – Личност ме није примила у последња 2–3 мјесеца. Слиједила је, исто тако, и моја брза констатација: – Хвала, бићете смијењени идуће недјеље!

Припремајући се да излаже и брани свој Програм у Савезној скупштини, Аврамовић је желио да чује мишљење Монетарног одбора Скупштине, те је дан уочи засједања одржан састанак Одбора. Свих 9 чланова је подржало Програм који ће сјутра Гувернер бранити пред посланицима. Та подршка му је уливала додатни оптимизам пред сјутрашње засједање. Након што је детаљно посланицима образложио свој програм темељних реформи економског система, чијом примјеном би се стварале претпоставке за настајање ефикасне тржишне привреде, развила се оштра полемика. Од представника владе очекивао је оштре критике, али је и Гувернер оштро узвраћао, не бирајући превише ријечи. Запрепашћење је, пак, доживио када је чуо излагање савезног посланика, предсједника Монетарног одбора и професора Економског факултета у Београду, који је оштро напао његов програм. А претходног дана, сви чланови тог Одбора, па и његов предсједник, тај су програм подржали! Оно што се у телевизијском преносу могло видјети, говори о скупштинској расправи у којој се не бирају ријечи и увреде. Сам Аврамовић није у томе заостајао, ако није и предњачио. Зато нас је данас професор Лабус, не без разлога, позвао да се упознамо са стенографским биљешкама са те сједнице, које се налазе у Архиву Србије и које је он имао прилику да прочита, јер нуде драгоцене увиде о људима, њиховим наравима, карактеру, моралу... Па и о моралу једног професора универзитета!

Гласањем у Скупштини, 15. 05. 1996. године, Аврамовић је смијењен са функције гувернера НБЈ. На степеништу и улазу у Савезну скупштину нашло се 100–150 људи који су дошли да бране омиљеног гувернера – Деда Аврама! Послије мучне расправе, која је нервирала и узбуђивала Гувернера знатно више него што то могу да поднесу његове године и нарушено здравље, мислим да га је број оних који су дошли да га подрже додатно разочарао. Јер, очекивао је милион радника, знајући да се у свакој српској кући говори како је спас дошао са Деда Аврамом! Огорчен на оне који су се њиме послужили кад им је требао и грубо га одбацили онда када је почео да смета ауторитарном режиму,

он се 1999. придружује *Савезу за њромене* и постаје један од његових лидера захваљујући свом великом ауторитету у међународној заједници и још увијек великој популарности у Србији. Оформио је тим економиста који су, уз његове сугестије, направили програм економских реформи који је добрим делом био примијењен после демократских промена 2000. у Србији. Нажалост, Аврамовић у томе није учествовао, јер је ослабљеног здравља отишао у САД на лијечење и 26. 02. 2001. тамо је умро. Сахрањен је у Београду 10. 03. 2001. године.

Аврамовић је, након рада у НБЈ (1951–1953) прешао у СБ (1953–1977), УНКТАД (1980–1984), Банку за трговину и развој у Вашингтону (1984–1988), да би се као финансијски стручњак међународног угледа вратио у Београд као добро обезбјеђени пензионер, 1989. године. Укључује се у рад Економског савјета Владе Србије, којим руководи економиста Иван Максимовић. Иако је завршио своју радну каријеру, он се на наговор пријатеља прихвата да помогне Србији у најтежим временима галопирајуће хиперинфлације. Када су га тадашњи властодршци питали који су његови услови, он им је одговорио: имам високу пензију, станујем у хотелу, а мјесечне здравствене контроле у Женеви ћу сам да плаћам. Дакле, жели да знањем помогне своме народу, а да то народ ништа не кошта. Аутократски властодржац се захваљивао на овако исказаном патриотизму, али и зазирао од Аврамовићеве независности и велике популарности. Зато ће се убрзо кренути са убјеђивањем: није у реду да гувернер станује у хотелској соби, већ треба да му се додијели стан, своје лијечење не треба да плаћа сам, већ ће те трошкове сносити здравствено осигурање Србије... Шта се крило иза таквих добронамјерних убјеђивања, Аврамовић ће схватити кад крене обрачун са њим. Не ради све ово Аврамовић бесплатно, као што је најавио, већ је добио државни стан, а држава плаћа и његове љекарске прегледе и лијечења у иностранству, све гласније понављају припадници номенклатуре, да би окрњили његов огромни углед у народу. Оглашаваће се и економисти, апологете режима, да својим критикама Аврамовићевог програма, стекну додатне поене за своју даљу каријеру.

На Аврамовићевом примјеру се показује тачност става познатог мађарског економисте Јаноша Корнаија, исказаног у вези са неуспјесима реформи социјалистичких привреда, када констатује да је проблем у тешко разрешивој противуречности: „Како придобити за активно учешће у спровођењу економских реформи управо оне који би у случају њиховог успјеха губили дио сопствене власти“. (*Voprosy ekonomiki*, 5, 1989, стр. 120). А Милошевић је препознао да би спровођење следеће фазе Аврамовићевих реформи довело у питање његов аутократски режим, чиме се показао као интелигентни аутократа! Зато с правом Хана Арент закључује: „Истина се никада није убрајала у политичке врлине, а лаж је увек важила као допуштено средство у политици.“ (Хана Арент, *Истина и лаж у политици*, Београд: Филип Вишњић, 1994, стр. 69). Друкчије би, пак, морало да буде понашање економисте– научника, чији је главни покретач – истина! Зато и постоји Суд части за професоре универзитета, али не и за политичаре.

2. ГУВЕРНЕР ИЗ 1948. ЧЕСТИТА ГУВЕРНЕРУ ИЗ 1994.

На друго моје свједочење на овој научној конференцији подстакнут сам излагањем једног од референата, који је рекао да су Аврамовићев програм подржали и економисти из САНУ (Иван Максимовић, Коста Михиловић, Милош Мацура). Мени је познато да је још један економиста из САНУ, Обрен Благојевић, подржао Аврамовића на специфичан начин. Наиме, када је Драгослав Аврамовић изабран за гувернера НБЈ, 2. марта 1994, добио је необичну телеграм-честитку: „Гувернеру из 1994. све најбоље жели гувернер из 1948.“ Потпис: Обрен Благојевић. Услиједио је одговор Аврамовића, писан руком и остављен за Обрена у САНУ, следеће садржине: „Драги Обрене, од многобројних честитки које добијам ових дана ова ми је најдража, јер ме подсетила на незаборавне заједничке дане у САД 1948. године“. Ово могу да свједочим, јер ми је Благојевић, кад сам га нешто касније посјетио у његовом стану у Београду, показао папир са Аврамовићевим одговором на његову честитку. Све ово не бих казивао, када би данашња генерација економиста уопште знала на каквом су то значајном задатку ова два гувернера били 1948. године у САД. А потребно је да се зна!

Пред Хитлеров напад на Југославију, 6. априла 1941. године, монетарно злато из трезора Народне банке евакуисано је и један дио се нашао у Вашингтону. Комунистичка власт нове Југославије, већ 1945. године спроводи национализацију приватног капитала (домаћег и страног), те је тако национализован и амерички капитал који се налазио у Југославији. Југословенски комунисти су, тако, ударили на „свето право приватне својине“, што је за америчку владу био довољан разлог да услови враћање југословенског злата обештећењем национализованог америчког капитала. Два одласка у САД Владимира Велебита око враћања тог злата, нијесу дала резултата. На једном састанку код Бориса Кидрича, предсједника Савезне планске комисије, истакнуто је да нам Американци не дају злато, па је Кидрич питао да ли би неко од присутних високих функционера био спреман да се још једном покуша. Јавио се др Обрен Благојевић, који је био на положају помоћника савезног министра финансија Сретена Жујовића, али је био постављен и за гувернера Народне банке Југославије. Кидрич је то одмах прихватио и рекао да Обрен сам изабере кога ће са собом повести. Он се определијелио за Драгослава Аврамовића, који је радио у Министарству финансија, блиска му је била финансијска проблематика и добро се служио енглеским језиком (Благојевић је говорио француски).

Благојевић и Аврамовић су прибавили све податке о национализованом америчком капиталу, као и нашем злату у Вашингтону. Став са којим иду на преговоре са америчком владом је да нова југословенска влада жели да обештети у пуном износу национализовани амерички капитал, али не према његовој вриједности из 1941, коју истиче америчка страна, већ оној из 1945. године. Наиме, током окупације 1941–1945. године уништена је значајна,

како домаћа тако и страна имовина на тлу Југославије, па је тако уништен и добар дио америчког капитала. Он се мора исказати као ратна репарација према земљама окупаторима. Преговори треба да се воде око утврђивања вриједности национализованог америчког капитала 1945. године, а утврђена вриједност би се платила монетарним златом које је у Вашингтону. Истога дана када Благојевић и Аврамовић крећу за САД објављена је Резолуција ИБ и одговор југословенског руководства, оптуженог за издају социјализма.

Нашу делегацију предводи гувернер и помоћник министра финансија Обрен Благојевић, а америчку министар спољних послова Џорџ Маршал. Начелни став југословенске стране био је одмах прихваћен, па су почели тешки преговори о утврђивању вриједности национализованог америчког капитала. „Тако је мој сарадник Аврамовић, уз помоћ још по неког из амбасаде, засио са њиховим стручњацима и отпочео доста мучне преговоре, трудећи се да вриједност национализованих фирми сведе на праву мјеру. Увече би ми реферисао и тада бисмо се договорили о даљем ставу“, сјећа се тих преговора Благојевић у својој књизи *Мој животи* (1996), која је била основни извор информација за ово свједочење. (Др Обрен Благојевић, *Изабрана дјела*, т. 1–12, Београд: Стручна књига, 1996, *Мој животи*, т. 11, стр. 261). Преговори су завршени и уговор потписан (уз добијену сагласност Кидрича) са овим битним елементима: око 17 милиона долара је задржано као обештећење за национализовану имовину, а остатак злата је враћен у Југославију. (*Исто*, стр. 263). Благојевић и Аврамовић се не враћају одмах у Југославију, већ су остали да решавају оперативне проблеме који су искрсли око транспорта злата, а затим је, почетком септембра, почињала редовна годишња скупштина ММФ и СБ, којој присуствује Благојевић као представник Југославије.

По повратку у земљу након успјешних преговора и постигнутог доброг споразума, Благојевића и Аврамовића не дочекују са похвалама и признањима. Већина особља наше амбасаде у САД, са којима су се свакодневно састајали, подржала је Резолуцију ИБ, те су, због тога, и они били сумњиви. Благојевић је убрзо и ухапшен и осуђен на осам година робије (1948–1956) коју издржава у најозлоглашенијим затворима. Са Голог отока се вратио 1956. године. Аврамовић је наставио да ради у НБЈ до 1953, када одлази из земље и наставља да ради дуго времена у СБ. Да је Аврамовић био под сталним надзором ДБ говори следећа чињеница. Током једног од многобројних саслушања код иследника на Голом отоку током 1951. године, Благојевићу је упућено следеће питање: „А шта је са оним твојим секретаром у Вашингтону? О његовој непријатељској дјелатности нијеси рекао ни ријечи?“ Није било довољно то што је рекао да се Аврамовић није бавио политиком и да је био „исправан чиновник“, већ му је собни старјешина оставио папир и оловку и да се до сјутра још нечега присјети! (*Исто*, стр. 315–316).

Двојица наших гувернера (Благојевић и Аврамовић), нијесу провели дуже времена на тим функцијама, али су у кратком времену постигли значајне резултате. Благојевић је, при свршетку рата, као повјереник за финансије,

руководио тимом који је успјешно завршио посао око успостављања јединствене валуте – динара, умјесто 7 валута које су биле у оптицају на подручјима окупираних Југославије. Он је био главни извјестилац за буџет у Савезној скупштини 1946. године, а 1947. представља Југославију на годишњем засједању СБ и ММФ у Лондону. Школске 1947/1948, на Правном факултету у Београду, у својству „хонорарног наставника“ држи предавања из предмета Финансијско право ФНРЈ. Већ је истакнута његова улога у враћању монетарног злата из САД у Југославију, у чему је значајну улогу имао и његов сарадник Аврамовић. Аврамовић се, пак, афирмисао као финансијски стручњак радом у најпрестижнијим међународним институцијама и по повратку у Србију је то своје знање ставио у службу отаџбини, када се она суочила са, за њу непознатим злом какво је хиперинфлација. Посао на сламању тога зла Аврамовић је обавио на задивљујући начин. Нажалост, то је била *ad hoc* употреба човјека који је са ентузијазмом који надилази његове године, желио да служи добробити свога народа. Аутократска власт га је грубо одбацила у његовој намјери да спроводи следећи, радикалнији курс економских реформи.

Два изузетна човјека, два гувернера, умрла су исте, 2001. године!